

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3644/2019
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција – Казнено-поправни завод у Београду, који заступа Државно правобранилаштво, Београд, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3530/18 од 31.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3530/18 од 31.05.2019. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 30/15 од 29.06.2018. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 184.385,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 30/15 од 29.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да, на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, за период почев од фебруара 2013. године до априла 2015. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом за сваки месец појединачно, а на начин како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је о трошковима парничног поступка. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3530/18 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у целости. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац на накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 16.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, с позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима обезбеђења, а у утуженом периоду на посао је путовао на релацији ... – Београд. За то време редовно јој му исплаћивана накнада трошкова за бус-плус картицу, али не и трошкови превоза до Београда. Износи досуђени првостепеном пресудом представљају позитивну разлику између исплаћене накнаде трошкова превоза и припадајуће накнаде трошкова превоза, утврђену према цени претплатне месечне карте на релацији ... – Београд –

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде трошкова превоза и припадајуће накнаде трошкова превоза у висини цене карата у јавном превозу за утужен период, за дане у којима је тужилац обављао рад, при чему је висина досуђеног износа утврђена на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке, а све с позивом на одредбу члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члан 2. став 1. уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника, те на члан 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, у вези одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, Апелациони суд у Београду је својом одлуком Гж1 бр. 3530/18 од 31.05.2019. године, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован, а са образложењем да тужилац није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, нити је због „ћутања администрације“ покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на накнаду трошкова, он не може са успехом тражити исплату по овом основу. Право на накнаду трошкова превоза спада у друга примања за чије остваривање је нужно поштовати поступак прописан правилима 140. до 143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустио да учини.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза, зато што није доказао да се писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова, односно због тога што из разлога „ћутања администрације“ није покренуо управни спор. Супротно овом становишту, Врховни касациони суд налази да право на исплату трошкова превоза није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове.

Наиме, Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 62/06...99/10) чланом 37 прописано је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену, на накнаду трошкова који су изазвани

привременим или трајањем привременог премештаја на другом месту рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом владе. Надаље Уредбом о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 86/07) чланом 2. ставом 1. прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне доплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Полазећи од чињенице да је право запослених на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада засновано непосредно на закону и подзаконском акту, тужена је у обавези да тужиоцу у целини плати ове трошкове. Питање да ли ће руководиоци органа о том праву да одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, односно питање на који начин је у административном смислу код послодавца решено подношење захтева ове врсте и одлучивање о њима, није од утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да исту накнаду на основу члана 154. став 1. и 172. став 2. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду наведено, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, то му припадају трошкови ревизијског поступка. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 184.385,00 динара, који трошкови обухватају трошкове за састав ревизије изјављене од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12) као и трошкове судске таксе за ревизију у износу од 68.954,00 динара према тарифном броју 1. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15) и судске таксе за одлуку по ревизији у износу од 103.431,00 динара према тарифном броју 2. исте тарифе.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић